

Viktoria Myrén. I det yttersta.

Ordfront förlag.

Scenen är klassisk. Fyra unga människor på en ö i den yttersta skärgården. Det ska bli några fina dagar i den tidiga hösten. Som den gamla reklamen för Pripps blå. "Blå blå vindar och vatten." Men redan på bokens första sida är den annalkande katastrofen ett faktum. Hannes, ägaren till ön och stugan är försvunnen. Båten är borta. Kvar finns en läckande träeka och de tre andra; Kim, Nora och Marc. Hannes mystiska försvinnande väcker deras egen ensamhet till liv. Det finns en slags existentiell föräldralöshet hos dem alla fyra, även Hannes. Men det är som om just Hannes haft ett slags vikarierande hopp hos de tre andra. Kanske är det just detta begär efter trygghet och närhet som drivit Hannes på flykt. Hannes egna minnen famlar efter pappan som drunknade utanför ön. Naturen blir ett med de inre känslorna. Det blåser upp till storm. Och medan de tre "vännerna", som egentligen är långt ifrån någon vänskap, lite planlöst letar efter Hannes och trevande söker handlingsmönster öppnar sig minnena hos dem alla, av föräldrar som dör, föräldrar som sviker, föräldrar som tappar hoppet. Kvar hos dem själva är ensamheten. På ön blir den inre hjälplösheten lika stor som den yttre. Kommer de att kunna lämna ön och i så fall ta sig ur denna ensamhet?

Viktoria Myrén har en stark känsla för språket och en intensiv blick för det inre dramat. Ön blir en klaustrofobisk plats med en Twin Peaks-känsla över sig. Och det är kanske denna blandning av psykologisk berättelse och spänningsroman som är Viktoria Myréns personliga kännetecken. Ibland blir historien överbelastad av psykologiska konflikter och tidigare trauman, som att det inte finns något annat än just detta. Författaren driver och skruvar sin berättelse aningen för långt. Men den är väl skildrad och bra sammanhållen. Alltså mycket läsvärd.

Jakob Carlander